

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 105/02-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. A., bytom R., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. L. L., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 85/01 z 24. apríla 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. A. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2002 doručená sťažnosť Ing. J. A., bytom R. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom JUDr. L. L., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „účastník“) sp. zn. 3 Cdo 85/01 z 24. apríla 2002.

K porušeniu jeho namietaných práv došlo podľa tvrdenia navrhovateľa tým, že účastník ako dovolací súd svoj rozsudok sp. zn. 3 Cdo 85/01 „... presvedčivo neodôvodnil, resp. vôbec sa nevyporiadal s námietkami a argumentáciou, ktoré sú obsiahnuté v dovolaní ...“. Navrhovateľ bližšie uvádza, s ktorými časťami jeho argumentácie obsiahnutej v dovolaní sa účastník v odôvodnení napadnutého rozsudku primerane nevysporiadal. Opísaný postup účastníka konania je podľa mienky navrhovateľa v rozpore s § 132 a § 157 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku a znamenal i porušenie jeho uvedených práv.

Ústavný súd nie je ďalším stupňom v sústave všeobecného súdnictva a nemá právomoc preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto nie sú zjavne svojvoľné. To platí aj pre rozsudky, ktorými sa rozhoduje o dovolaní, voči ktorým už nie je prípustný žiadny opravný prostriedok. K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny a podľa čl. 6 Dohovoru nedochádza akýmkoľvek nesprávnym a nedostatočne odôvodneným, ale len zjavne svojvoľným rozhodnutím alebo obmedzením prístupu k súdu.

Ústavný súd z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 85/01 a porovnaním jeho odôvodnenia s dovolaním navrhovateľa z 28. mája 2001 zistil, že napadnutý rozsudok nie je zjavne svojvoľný. Jeho odôvodnenie reaguje na argumentáciu obsiahnutú v dovolaní a predstavuje dostatočnú oporu pre zamietavý výrok. Ústavný súd dlhodobo zastáva právny názor, podľa ktorého: „... Ústavné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 Ústavy SR neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom ...“ (II. ÚS 4/94) a „Právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní“ (II. ÚS 53/97). Neúspech navrhovateľa v dovolacom konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Cdo 85/01 teda neznamenal porušenie jeho uvedených práv.

Nedostatok právomoci ústavného súdu na rozhodnutie o sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd neskúmal splnenie ďalších procesných podmienok.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2002